

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

בכורות דף כז.

האם מותר לכהן לסייע או שיתנו לישראל טובת הנאה, בשביל שיקבל הכהן תרומה ומעשר או מתנות כהונה?

שיתנו טובת הנאה לבעלים ¹	שהכהן יסייע בבית הגרנות	בעבור תרומות ומשערת
מותר	אסור	בעבור מתנות כהונה
אסור ²	אסור	בעבור תרומת חו"ל
מותר	מותר ³	

מה הן מחלוקות רש"י ותוס' בסוגיא בענין תרומת וחלת חו"ל?

לתוס'	לרש"י	כשביטלה ברוב מי אוכלה
רק כהן בימי טומאתו	אפי' זר	אוכל והולך ואח"כ מפריש
צריך להשאיר עוד מעט חולין ⁴	משייר רק כדי תרומה	נדה קוצה לה חלה
יכולה לגעת אף לכתחילה ⁵	לכתחילה תעשה כן בראש המרדה - כדי שלא תיגע	

בכורות דף כז:

מהיכן אנחנו לומדים בבכור את הדינים דלהלן?

דמונים לו כפי שנתו ולא כפי שנות עולם	דנאכל לשני ימים ולילה אחד, אפי' שהיום הב' משנה שניה	לרב
"תאכלנו שנה בשנה" ⁶	מ"ובשרם יהיה לך כזה התנופה" וגו' ⁷	לדבי רב[י]
ילפי מקדשים ⁸	"שנה בשנה" ⁹	

¹ פ"י, שיתן ישראל טובת הנאה לבעלים כדי שיתנו הבעלים את התרומות ומעשרות שלהן לבן בתו כהן, ודוקא ישראל לישראל יש להתיר, אבל כהן אסור לו לתת לישראל טובת הנאה כדי שיתן לו התרומה והמעשר, דזה הוא כמסייע בבית הגרנות שעליו נאמר שיחתתם את ברית הלוי.

² דדוקא תרומה שהיא קדושת הגוף ולעולם עומד בקדושתה ולא מתחללת, לא יבואו לטעות בה ולחשוב שהמעשר שנתן בעבור הטובת הנאה חיללו את קדושת התרומה, משא"כ גבי מתנות כהונה שהם קדושת דמים יבואו לטעות ולסבור שהתחללה קדושתן במעוה שנתן בטובת הנאה, ויבואו לנהוג בהם מנהג חולין, כלומר שלא לאוכלם בדרך גדולה וכבוד דהיינו בצלי ובחרדל, ולכן אין אסור בהם לתת טובת הנאה לבעלים.

³ דכיון שהיא רק מדרבנן ולא חמירא, אין בה איסור של מסייע.

⁴ כדי שתהיה הפרשה מן המוקף - כן צידדו התוס' (בד"ה אבל). אכן רש"י פירש, שישאיר רק כדי תרומה.

⁵ ביארו תוס' (בד"ה בריש) דהלשון "אבל בנגיעה לית לן בה" - משמע ששרי לגמרי לגעת. ומה שאמר "בריש מסא" - שהוא המרדה של הגחלים, שע"י יכולה להכניס את החלה הזאת היטב תוך האש.

⁶ ומדייקים איזה שנה נכנסת בתוך שנה אחרת, הוי אומר שנתו של בכור, שהיא נכנסת תוך שנה אחרת משנות עולם.

⁷ פסוק זה מייירי בבכור, וילפינן מהיקש בין בכור לחזה התנופה ושוק דשלמים, שכמו ששלמים נאכלים לשני ימים ולילה אחד כך בכור. ומתוספת תיבות "לך יהיה" - למדנו שזמן אכילתו יותר מתודה.

⁸ דכתיב בהו "כבש בן שנתו" - ודרשינן "שנתו שלו ולא שנה של מנין עולם.

⁹ דמשמע ליה יום אחד משנה זו ויום אחד משנה זו, והיינו שאם שחטו ביום האחרון לשנתו - יכול לאוכלו אותו היום וגם יום המחרת שהוא משנה אחרת.